

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

Рѣкъ 1911.

Выдано 14. Лютого

Ч. II.

Ч. 8.

Ч. 29/орд. Архієрейске посланіє о св. великомъ постѣ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ,

Божю Милостію и св. Апостольского Престола благословеніємъ
Епископъ Перемыскій, Самбѣрскій и Сянѣцкій.

Всечестному духовенъству мірскому и монашому и всѣмъ вѣрнымъ на-
шой епархіи:

Миръ о Господѣ и Наше Архієрейске благословене!

Вступаемъ въ часъ освященный, часъ великого посту.

Въ томъ часъ христіанинъ вѣрующій, пригадаючи собѣ и розважуючи спа-
сительнѣи страсти Христовѣ, ревнѣйше якъ коли инде трудится надъ спасеніемъ
душѣ своей безсмертной.

А навѣтъ и несчастный, въ которого серци вѣра ослабла, пригадує собѣ
неразъ въ томъ часѣ, що має душу, и то лише одну, що якъ ей стратитъ, про-
пало все, вѣнъ вѣдчує въ своимъ серци свое несчастіє, вѣнъ переймає ся стра-
хомъ, згадуючи, яка безконечна, несчастлива вѣчнѣсть его чекає, и неразъ наворачиваетъ ся.

Я, яко вашъ Архієрей, що року въ томъ часѣ зъ любовію въ серци и пе-
чаливостію о ваше спасеніє промавляю до васъ и пригадую вамъ цѣль нашего ту-
земного житія, вказуючи дорогу, якою до неї дѣйти.

Того року не я самъ до васъ промавляю. Я оголошую вамъ спільний листъ пастырскій цѣлого Австрійского Епископату, якій мы, зѣхавши ся минувшой осени на нарады, уложили и вамъ оголосити постановили. Тожъ послушайте того листу :

Архієпископы и Епископы Австріи

посылають всѣмъ вѣрнымъ своихъ епархій привѣтъ, миръ и благословеніє о Господѣ
намѣмъ Іисусѣ Христѣ!

Возлюблені о Господѣ!

По чотырохъ лѣтахъ зѣбрали ся о Господѣ мы, Ваші Архієреѣ, знова въ Вѣднѣ, въ падолистъ минувшого 1910. року на поважні нарады надъ численными дуже важными справами, вѣдносячими ся до святой религійи и Церкви. При сѣй нагодѣ, не можемъ залишити поздоровити Васъ въ спільномъ посланію и поученю, въ повнѣй любви пѣслати до Васъ слова поученя и збудованя, упомненя и перестороги.

Поважні и лихі днѣ, въ якихъ мы жиемъ. Вправдѣ радѣстнымъ серцемъ признаемъ, що у всѣхъ сторонахъ нашої дорогои вѣтчины свята христіянсько-католицка вѣра могучо будить ся, що всюди нове религійне жите цвите, що немало такихъ, що до теперъ були трусливыми и нерѣшеними знова зъ дитячимъ довѣремъ и послушеньствомъ прилучають ся до своєї печаливой Матери, святой католицкой Церкви и зъ новою жертволюбивою ревностію обстають и непохитно стоять за славою Божою и спасенемъ своихъ душъ. Зъ великимъ задоволенемъ бачимъ якъ рѣзномородні католицкі товариства, католицке товариство майстрѣвъ, челядникѣвъ и робѣтникѣвъ и другі, які трудять ся около розвязаня болючого питання суспільного, а передовсьмъ товариство Пія для католицкой преси, похвалене и горячо поручене Папою Піємъ Х въ Апостольскѣмъ писъмѣ зъ 27-го сѣчня 1906 р. — прибрали потѣшаючій розвитокъ.

Розважаючи и оцѣнюючи безсумѣвний поступъ христіянсько-католицкого жита у всѣхъ нашихъ епархіяхъ мусимъ сказати зъ великимъ апостоломъ народѣвъ : Благодаримъ Бога всегда ѿ всѣхъ васъ поминаніє ѿ васъ творѣще въ молитвахъ нашихъ : Непрестанно поминающе ваше дѣло вѣры и трудъ любви, и терпѣніє ѡупованія Гдѣ нашего Іѣса Хрѣта предъ Бгѣмъ и Оцѣмъ нашимъ. („Дякуємо Богу заєдно за всѣхъ Васъ въ молитвахъ нашихъ : неустанно споминаючи Ваше дѣло вѣры и трудъ любви и стали надѣю на Господа, нашего Іисуса Христа передъ Богомъ и Отцемъ нашимъ.“) (І. Сол. 1, 2, 3).

Однакъ по за свѣтлу сторону не смѣемъ не доглянути вѣдворотной стороны образу нашего часу, не смѣемъ закрывати передъ собою небезпеченьствъ, які грозять зѣ всѣхъ сторѣнъ. Лишень пожалованя гѣдна слѣпота може у тѣмъ

помыляти ся що, якъ разъ за нашихъ днівъ на Божу Церковь нападають зъ неколькою завзятостію, и що еи численні могучі вороги, хотяйбы они були межи собою подѣлені не лишень рожными поглядами але навѣть и найглибшими противенствами интересовъ, коли иде на супротивъ католицкои религіи и Церкви, стають рука въ руку не звязані бѣльшою любовію лишень сильнѣйшою ненавистію и рожною збруею завзято борють ся за одну цѣль: именно за знищене царства Божого на земли.

И тому мы почуваємъ себе зъобовязаными, Вашу возлюбленні о Господѣ увагу звернути на грѣзні небеспеченства хвилѣ и вказати на найголовнѣйші религіині недостатчѣ теперѣшного часу, на шкоды, які вправдѣ не суть нові а якихъ поборене и усунене, якразъ тому що вже запустили глубокі коренѣ, вимагае якъ найсильнѣйшого спѣвдѣланя всѣхъ добромыслячихъ. Мы уважаемъ се вказане на головне лихо часу и заохоту до его побореня за нашъ архипастирскій обовязокъ пѣсля апостольскои перестороги: „Внимайте оубо себѣ и всѣмъ стадѣ, взнемже вѣсь Духъ свѣтій постави Епископы, пасті црковъ Гда и Бога, юже стаза кровію своєю.“ (Уважайте на себе и цѣле стадо у якому Васъ Духъ свѣтій поставивъ Епископами пасті Церковь Господа и Бога, яку здобувъ своею кровію). (Дѣян. XX. 28).

Возлюблені о Господѣ!

До великихъ и небезпечныхъ хибъ нашего часу зачисляемъ напередъ религіинне невѣжество и бракъ вѣры, а що найменше религіину рѣвнодушнѣсть. По католицки мыслити а не жити и дѣлати по католицки, се не вѣдповѣдно и нерозумно. Однакъ богато не доходить до другого, бо не научили ся першого. Вѣдъ першої молодости була для нихъ религія, якъ наука рѣднои мовы, або рахунки чи наука природы або исторіи лишень предметомъ шкѣльнымъ, а не стала ся глубоко сягающимъ переконанемъ и одиноко правдивымъ свѣтоглядомъ. Длятого такъ мало одушевленя, такъ мало пожертвованя, такъ мало ревности, такъ мало вѣрности, самовѣдреченя и самопожертвованя! И якъ разъ станы бѣльше образовані суть по наибѣльшѣй части тяжко захоплені симъ религіиннымъ невѣжествомъ; не знаютъ християнско-католицкои религіи, они знаютъ лишень позорище религіи яке имъ свѣтъ дае.

Бувало колись примѣръ и наука въ родинѣ приготавливали, пѣдпирали, освѣтлювали, утверджували наука катихита; нынѣ мають двѣ годинѣ на тыждень науки религіи зрѣбити зъ дѣтей повныхъ пересвѣдченя християнъ. Не дасть ся заперечити, що катихиты Австріи пѣдпертѣ черезъ добре успособленыхъ учителей, богато вкладають працѣ и напруженя силъ, але якъ разъ за про перетяжене кожного зъ окрема практичній наслѣдки суть въ порѣвнаню малі.

Есть се тяжка и на жалѣ неразъ безуспѣшна работа, безъ пѣддержки

родинного вихованя а неразъ середъ перепонъ вѣдъ ворожихъ церквѣ учителѣвъ, учити шкѣльныхъ дѣтей катихитамъ. Не рѣдко выходитъ се лишень на механічне переповѣданє; ледви чи може бути бесѣда про глубше вникненє въ правды вѣры, про свѣдомє и ведучє до цѣли примѣненє ихъ до житя

Коли мы тутъ вказуємъ на дѣланє товариства „Свобѣдна школа,“ якого замѣры не суть инші, якъ лишень усунути вѣдъ школы науку религіи и природно зъ нею звязані религійнї вправы, запорученї еще шкѣльнымъ закономъ, и такъ зѣ школы стерти христіянське знамя, и зробити єи безрелигіійною, и коли мы дальше на нашъ превеликій жалъ мусимъ ствердити, що думки сего протихристіянського товариства запустили глубокї корѣнї въ не дуже то малѣй части австрійского учительства, — чи може насъ еще дивовати, що религійнє незнанє, а зъ нимъ невѣрство або принайменше обоятнѣсть взглядомъ христіянскої религіи вже захополи широкї круги? Тому въ протипоставленю до згубнихъ змаганъ передше згаданого товариства поручаємъ вамъ хосенну дѣяльнѣсть Католицкого шкѣльного Союза и нашимъ пастырскимъ посланіємъ зъ падолиста 1901 р гѣднымъ всякої пѣдпоры оповѣщенє пѣдприняте основаня католицкого университета.

Природнымъ наслѣдкомъ описаного положеня єсть, що згубный рухъ вѣдорваня ся вѣдъ Риму, политичными мотивами пѣддержуваний и пѣдсичуваний заграничними грѣшми еще дальше може вести свою пѣдпольну роботу, засыпуючи нашу католицку Австрію ложными письмами, все еще засновує новї осередки, де голосить ся єресь и поречѣнє Христа, все еще высылає черезъ нашї границы новыхъ проповѣдникѣвъ роздору зъ поганою задачею сѣяти ненависть до церкви и перемавляти до вѣдпаденя вѣдъ неї. Мы не можемъ безъ великого болю душѣ думати про нечуваний въ Австріи накладъ клеветъ на католицку церкву, дальше про пѣдюджуванє народа, щобы єго наклонити до вѣдпаденя вѣдъ унаслѣжденоей вѣры, про нездержану ненависть до католицкихъ заведєнь, и ихъ званныхъ заступникѣвъ, щобы ихъ зѣогидити. Якъ се мы вже въ нашихъ спѣльныхъ архипастырскихъ посланіяхъ зъ 2-го цвѣтня 1899 и 15 падолиста 1901 р. Васъ всѣхъ зъ натискомъ перестерѣгали передъ симъ поганымъ забѣгомъ, такъ при сѣй нагодѣ перестерѣгаємъ всѣхъ передъ симъ нынѣ.

Але, хто суть тї нещасливї, якї даютъ вѣру приманєнямъ зводителѣвъ? По бѣльшѣй части се є тї, якї выросли въ религійнѣмъ невѣжествѣ и вѣдъ давна вѣдчужили ся вѣдъ церковного житя. Кто єсть добре обученый въ правдахъ своєї святої вѣры, и перенятый религійнымъ пересвѣдченємъ, сєй не вѣдверне ся вѣроломно плечима до своєї божої церкви. Тому, Возлюбленї. бѣдрствѣйте, стѣйте кѣ вѣрѣ, (стойте бодро въ вѣрѣ) (I Кор. 16, 13); такъ якъ она єсть початкомъ люцкого спасєня, основою и коренємъ всякого оправданя (Соб. Трид. VI, гл. 8) и дбайте такожь про конечну религійну науку, бо якъ разъ незнанє въ справахъ вѣры єсть однимъ зъ найобыльнѣйшихъ жерелъ, зъ якихъ плывє невѣрство и вѣддалєнє вѣдъ вѣры.

Передовсѣмъ звертаемъ наше пастырске слово до Васъ христіянскій родичѣ, якій головно есте зъобовязані причиняти ся до религійного поученя и вихованя. Вы чейже есте першими учителями Вашихъ дѣтей такожь тодѣ, коли они мають еще иншихъ учителѣвъ и вихователѣвъ. Вы мусите старанно надѣ тымъ чувати, щобы они були утверждени въ религії и скрѣплені въ христіянскѣмъ житю. Чимъ сильнѣйші они въ знаню вѣры, тымъ вѣрнѣйше они будутъ держати ся вѣчно певныхъ и основныхъ наукъ христіянско-католицкой вѣры и покажутъ своимъ житемъ, що они цѣнятъ и шанують вѣру. Золота книга, яку щасливо и славно пануючій Папа Пії Х. въ окружнѣмъ письмѣ *Acerbo nimis* зъ 15. цвѣтня 1905 яко головный спосѣбъ до обновленя людской суспѣльности захваливъ и поручивъ, нашъ катехисмъ католицкой религії, нехай найде вступъ до Вашихъ родинъ, нехай буде не лишень книжкою шкѣльною, але и радо читаною домашною и житевою книгою. Нехай буде вѣдъ Васъ далеко се, щобы Вы дали своимъ дѣтямъ ростъ въ невѣдомости и обоятности взглядомъ справъ вѣры, або еще ихъ Своимъ лихимъ примѣромъ въ тѣмъ скрѣпляли и затерали спасеннй вражнй католицкой науки, яку дѣти одержують въ школѣ и церквѣ. Такъ Вы самі були бы винні, що они нѣколи не доходятъ до основного знаня и цѣненя одиноко спасительной христіянско-католицкой вѣры, або навѣтъ ея маловажають и тратять. „Блюдіте да не прѣзрите едінагѣ (ῥ) малыхъ сихъ:“ (Глядѣть, щобысьте не змаловажили одного зъ сихъ малыхъ, що въ мене вѣрують) (Мат. 18, 10).

Притѣмъ поручаемъ нашимъ любимъ дієцезянамъ въ католицкѣмъ народнѣмъ дусѣ, сильно замѣтне Товариство Бонифатія, щобысьте его молитвою и малими жертвами пѣдпирали, бо оно мужно вѣдпирає штучно пѣдсычуванный рухъ роздору и хоче зарадити пекучѣй недостатчѣ церковъ. Де лишень повстає нова церковъ, тамъ отворило ся жерело надприродного житя и суспѣльного благословеньства. Выдавана черезъ товариство часопись апологетична: „*Sankt Bonifatius*“ есть дуже успѣшнымъ средствомъ проти вкрадаючого ся невѣрства и нерелигійности.

Дальшимъ лихомъ, на яке нашъ часъ занемагає и тяжко терпѣть, есть въ застрашаючій спосѣбъ змагаюча ся публична неморальнѣсть. Всюди въ образованѣмъ свѣтѣ показує ся вѣдъ ряду лѣтъ не даючій ся заперечити моральный упадокъ, якій кожного поважно думаючого мусить переняти тяжкою журбою о будучнѣсть. Незбитымъ доказомъ для сего твердження є вже ся подѣя, що товариство „розведеныхъ католикѣвъ,“ хотяй его перша сего рода проба розбила ся о взѣрцеву рѣшучѣсть католикѣвъ люблячихъ христіянску вѣру и христіянскій обычаѣ, знова смѣе рухати ся, щобы одержати вѣдъ державной власти розводу ихъ супружествъ и добити ся до другого вѣнчаня. Супружество, яке пѣсля апостольской науки есть великою тайною въ Христѣ и церквѣ (Євре., 5, 32), має бути понижене до умовы людской корысти; чоловікъ и жѣнка малибы мати право, приступити до другого супружества, коли перше супружество пѣсля божихъ правъ

неизмѣняемыхъ вѣдъ нѣякого людского законодавця, и пѣсля морального ладу свѣта, еще нерозлучно тревае. Чи се не значило бы захитати основами суспѣльного житя и дати повну свободу безкарности? Тутъ мае силу незмѣнне слово Господа: „ѣже оубо Бгъ сочѣта челоувѣкъ да не разлѣчаетъ“ (Що Богъ злучивъ, чолоувѣкъ нехай не розлучае). (Мат. 19, 6).

И тому мы повторяемъ наше запевнене, яке мы писали въ нашѣмъ спѣльному посланію зъ 18 жовтня 1906 р.: „Мы не можемъ у всѣмъ тымъ, що може захитати сакраментальнымъ характеромъ и нерозривностію супружества и черезъ се въ загаль пѣдорвати сильну основу супружеской звязи, добачити реформу супружества, а лишень жерело невысказаной згубы для людской суспѣльности.“

Але головно ся обставина дае богато до думаня, що въ нашихъ часахъ неморальность вже не лишень по мѣстахъ ширить ся, але и зачинае розливати ся по широкомъ краю, що она вже вдерла ся глубоко у молодецкі круги, и зъ зухвалостію и безстыдностію выступае якъ нѣколи передъ тымъ, такъ що родичѣ, учителѣ, вихователѣ и душпастирѣ неразъ въ розпуцѣ жалуютъ ся, що не суть въ силѣ поручену собѣ молодѣжь заховати еще морально незѣпсованою. Головна причина сего морального упадку лежить вѣдай безъ сумнѣву у щоразъ бѣльше розширяючѣмъ ся вѣдступленію вѣдъ Бога, въ холодности и ворогованію супротивъ Церкви. Невѣрство и неморальность стоятъ у взаимныхъ вѣдносинахъ до себе. Якъ неморальность робить невѣрующимъ, такъ знова невѣрство веде до неморальности. Може бути, що поодинокимъ выбраннымъ характерамъ все еще вдасть ся зъ природного почутя красы побороти силу пристрасти гнѣздячой ся въ людской природѣ; але цѣлый народъ удержати моральнымъ безъ замѣту, до сего потреба живои вѣры въ Бога, Всемогучого и Найсвятѣйшого, сильной вѣры у высшій божій законъ моральный, який покоряе низші людскі наклонности пѣдъ вѣчну мету и цѣль безсмертной душѣ, заслужити собѣ небо. И длятого то безъ вѣрного пѣдданя ся Богу и Его заступницѣ на земли, Церкви, нема звѣдки надѣяти ся моральности и правдивого полѣпшеня нынѣшного пожалованя гѣдного стану.

Кромѣ згаданой головной причины зѣпсутя обычаевъ, суть еще инші причины, а ті лежать поручъ примѣру и пѣдступу безсовѣстныхъ зводителѣвъ, пѣсля переконаня всѣхъ які симъ пытанемъ займають ся: въ заливанію и засыпуванію мѣсть и сѣль необычайными письмами и образами, зъ якихъ перші масами розповсюднуе ся, другі выставляє ся по вѣкнахъ и выставахъ, або представляея въ оголошеніяхъ, панорамахъ, кінематографахъ, біоскопахъ. Того рода напроваджуванє до неморальности обхоплюе весь круги, низші и высші, а що найсумнѣйше, весь класы вѣску, и прямо на силу пхае до неморальности. Коли въ сѣмъ напрямѣ мае наступити дѣйствна поправа заразливого лиха, то треба всего стараня докладати, щобы пѣдростаюче поколѣне вже въ першѣй молодости не було заражене. Але до сего есть необходимо погрѣбнымъ, щобы оно було охоронене вѣдъ

повени неморальности, яка єму наставляє ся на кождомъ кроцѣ, въ письмѣ и образѣ въ сценѣчныхъ представленяхъ и при найрôжнороднѣйшихъ забавахъ. Вразѣня при томъ вôднесеніи и здѣланіи спостереженія, вбивають ся сильно въ живу молодечу фантазію, затроюють сердце и ломлять силу, зъ якою до теперъ она опирала ся злочинowi.

Наколи отже на церкву, школу и родину спадає задача, виховувати релігійно и морально молодѣжь, то публична державна власть єсть въ вызначнôй мѣрѣ покликана до сего, подати своє сильне рамя до вôдпертя численнихъ нападôвъ и небезпеченьствъ, якіи грозять обычайности молодежи и народного публично-го житя. И справдѣ держава выдала законы для спиненія неморальности; та розходится о се, щобы ихъ виконувати, длятого єсть Вашимъ завданємъ, дорогіи вѣрніи, не терпѣти спокôйно бруду и нечистосты, и домагати ся примѣненія законныхъ постановъ. Отже не переходѣть безжурно попри безвстыдну погань, яку Вамъ накидають, але вôдважно покажѣть, що Вы чуєте ся ображеніи згôршеннями, якіи важать ся Вамъ пôддавати, и що Вы зовсѣмъ не маєте охоты, терпѣти ображуване приличности и доброго обычаю. Тодѣ вже велика часть бруду, якій теперъ безъ перешкоды ширить ся, счезне сама вôдъ себе.

Такъ христіянскій мужъ, не встыдайте ся оказовати своего выразного невдоволенія зъ всякого ображуванія приличности, доброго обычаю и моральности; публично черезъ послôвъ въ соймахъ и радѣ державной, на зборахъ и по товариствахъ, въ часописяхъ, брошурахъ и книжкахъ; а такожъ приватно, наколи кождый зъ окрема наложитъ на себе обовязокъ, всюди, где догляне того рода погань, на своѣмъ мѣсци пригадовати и домагати ся усуненія єи. Мы маємъ право до охороны супротивъ ображуванія почутя обычайности, а постояти за тымъ правомъ кождый зъ окрема має — обовязокъ взглядомъ загалу. Товариство мушчинъ для поборюванія публичной неморальности булобы якъ разъ на часѣ яко осередокъ, до якого мôгбы кождый звертати ся, якійбы въ сѣй сумнôй справѣ мавъ сумнѣвъ лично выступати, щобы зъ боку товариства пороблено вôдповѣдніи кроки.

Але такожъ Вы, христіянскіи родичи, маєте вôдъ себе причинити ся до сего, щобы дѣлати проти загального зôпсутия. Глядѣть неустанно на христіянську карнôсть и ладъ у Вашихъ домахъ и родинахъ, памятаючи на апостольске слово: „Яще же кто ѿ своихъ паче же ѿ присныхъ не промышлѣетъ, вѣры ѿвергася єсть, и невѣрнаго гôршій єсть“ (Коли кто про своихъ а передовсѣмъ о домашнихъ не думаетъ, вôдрѣкъ ся вѣры и єсть гôршій вôдъ невѣрующого). (I Тим. 5, 8). Ведѣть свои дѣти и челядь до страху Божого и правдивои христіянської побожности, не допускайте до нихъ ничого, що моглобы осквернити ихъ невиннôсть и зôпсовати ихъ сердца! Викиньте зô своихъ домôвъ дневники, письма и книжки, якіи высмѣвають и пôдкопують святу вѣру и христіянскій обычай, и защѣплюють въ молодечіи сердца вѣдку отрую невѣрства и неморальности! А на томѣсть заставляйте до своихъ домôвъ

добрі письма и часописы, якѣ боронять и попирають религію и христіянське житє въ Вашихъ родинахъ. Иде тутъ о се, що найкрасше и найкоштовнѣйше, о чистоту сердца выростаючи молодѣжи и о удержане здоровля и силы нашего народа. Але такожъ и Вы самѣ держѣть высоко союзъ супружій, якій єсть сильною греблю супротивъ збочень змисловости, якъ учить св. Ап. Павло въ своимъ першомъ листѣ до Коринтіянъ (I кор. 7, 2).

А Вы, христіянскіи молодцѣ и дѣвицѣ, не жертвуйте грѣхови цвѣту Вашего житя, але старайте ся всѣми силами, найгарнѣйшу окрасу Вашои душѣ заховати непорочно! Длятого слухайте своихъ родичѣвъ, будьте покѣрніи и працьовитіи. Уникайте всѣхъ злыхъ товариствъ и выстерѣгайте ся нагоды до грѣха! Пильнуйте своихъ змыслѣвъ, жійте въ Божѣй присутности, любѣть молитву, и поручайте себе щодня а головно въ кождѣй покусѣ, могучѣй опѣцѣ Пресвятои Дѣвы Маріи, будьте ревніи и совѣстніи въ выповнюваню вашихъ христіянськихъ обовязкѣвъ, пріймайте часто, а коли можна щоденно Святіи Тайны и вступайте до надѣлєныхъ вѣдпустанми брацтвѣвъ, якѣ Васъ ведутъ до побожного житя. „Дѣчше безчадство съ добродѣтелию: вѣзмѣртіє бо єсть въ пѣмѣти єѣ, ѡкѡ ѣ прѣдъ Бѣгомъ познаѣтсѣ ѣ прѣдъ челоѣки“. (О якъ красный єсть родъ чистый въ своимъ блеску! Безсмертна єму память; бо вѣнъ въ чести у Бога и людій). (Прем. 4, 1).

Трете головне лихо нашего часу єсть недолadne старане ся и змагане до независимости, яке находить своѣй вершокъ въ борбѣ зъ повагою, у ворохобнѣ супротивъ зверхности поставленои вѣдъ Бога. Въ тѣй борбѣ нарушає ся всѣ основѣ, на якихъ спочиває добробыть людскои суспѣльности. Ледви чи єсть такіи публичныи порядокъ, на якій бы можніи сторонництва не нападали, щобы єго збурити. На доказъ сего мы потребуємъ показати лишєнь на сѣвѣжѣй выпадки. Чи отвертѣ бунтѣвники, якѣ безъ страху голосили ворохобню и учили нарѣдъ ставляти опѣръ истнующо-му державному ладови, а навѣтъ основували школы, щобы виховувати молодѣжъ для своихъ переворотныхъ думокъ, чи може такіи бунтѣвники не бувають величаніи якъ героѣ и почитаніи якъ мученики свободи мысли! И кого не наповняє вѣдразою и омерзѣнемъ найновѣйшіи державныи переворотъ, довершенныи середъ величєзныхъ насильствъ и проливу крови?

Таксамо церковну власть и повагу безъ страху маловажать и понижаютъ Модерністы, якѣ пробували науки натолицкои вѣры и моральности заповнити думками невѣрної фѣлософїи и порождной мудрости свѣтової, переобразувати и споганити ажъ до непѣзнаня, хотять не лишєнь ослабити вымоги житя зъ вѣры, але еще скинути зѣ себе зависимѣсть вѣдъ церковной поваги, якъ немиле звужоване людскои свободы. Справдѣ, модернізмъ не є вымрѣянє небезпечєнство, але велике религієне зло нашего часу и спричиняє незмѣреніи спустошеня у вѣры и обычаяхъ. Коли въ нашихъ краяхъ мало що католикѣвъ попало въ него, то однакъ не можна еще выключати всяку обаву передъ небезпечєнствомъ, бо єго пєперає науковий рухъ, якъ то вѣнъ всюди иде, и самъ вѣдъ себе бере ся при людскѣй

гордости, яка кладе вагу тільки ва своє власне „Я“, и стає завзято супроти кожного такъ званого опъкунства, отже супроти каждой власти и поваги.

И для того то нашъ Святый Отець Пій Х зъ апостольскою рѣшучостію выступивъ противъ модернізма, якъ ключа всѣхъ ложныхъ наукъ въ основнѣмъ, окружнѣмъ посланію *Pascendi Dominici gregis* зъ дня 8 вересня 1907 р. и выдавъ у нѣмъ, якъ рѣвножъ пѣзнѣйше еще въ (*Motu proprio*) письмъ зъ дня 18 падолиста 1907 и 1 вересня 1910 докладнѣ вказѣвки до здержаня и побореня его. Сюда вѣдноситъ ся пересторога св. Павла дана Тимотееви: „Завѣщаю тебѣ прѣдъ Бѣгомъ ѿживляющимъ всѣческамъ, ѿ Хрѣтомъ Исѣсомъ свидѣтельствовавшимъ при понтифистѣмъ пѣлатѣ доброе ѿповѣданіе.“ (Наказую тебѣ передъ Богомъ оживляющимъ все и передъ Іисусомъ Христомъ, якій зложивъ свѣдоцтво передъ Понтискимъ Пилатомъ, добре визнає, щобы ты заховавъ заповѣдъ чисто и бездоганно ажъ до приходу Господа нашего Іисуса Христа). (I Тим. 6, 13, 14.) Такъ, мы хочемъ за Божою помощію заховати нашу вѣтцѣвску вѣру несплямлену и незѣпсовану пѣсля свѣтлого примѣру св. Иларія, якій закликавъ: „Лучше менѣ на сѣмъ свѣтѣ умерти, якъ черезъ насильство чѣеисъ власти споганити чисте дѣвство правды.“

До якого степеня дойшло за нашихъ днѣвъ маловажене поваги церкви освѣтлює нечуваный спосѣбъ, у якѣмъ недавно посадникъ Рима поваживъ ся збесчестити Папство. Бесѣда, яку державъ начальникъ мѣста минувшого року 20. вересня въ сороковѣ роковины насильного здобутя ворѣтъ *Porta Pia*, мусѣла наповнити всѣхъ католикѣвъ найглибшимъ обуренемъ. Цѣла бесѣда, пусте порѣвнане нинѣшного Риму и Риму зъ передъ 1870 р. кишѣла вѣдъ перекручованя догматичныхъ и історичныхъ правдъ, высмѣваня Папства и вѣдъ Бога установленои непогрѣшимости найвысшого учителя и пастыря вселенської церкви. Божому пѣсланництву папства, яке зъ давна давенъ надмѣрнымъ способомъ попирає науку, образоване и культуру, смѣє синдикъ Риму закидати, що „оно обмежує думане на найтѣснѣйшій кругъ, що оно за всяку цѣну хоче черезъ свои догмы вратувати власть неуптва.“

Навѣтъ вѣльнодумнѣ часописы Италіи и другихъ краѣвъ остро осуждуютъ сю бесѣду подиктовану ненавистію до церкви и вѣльномулярскою завзятостію. Намѣстникъ Христа и наслѣдникъ Петра пѣднѣсь въ формѣ письма до своего генерального викарія кардинала Петра Респігі публичнѣй протестъ проти такихъ обидъ. Такожъ и католики Италіи и прочого католицкого свѣта остро протестували проти такой кривды, яка и ихъ такожъ якъ наибѣльше дѣймаючи образила. Минувшого 6. падолиста згромадило ся у народнѣй сали вѣденського ратуша много тысячѣвъ католицкихъ мужѣвъ на отверте осуждене сего безпримѣрного знеславленя св. Апостольской Столицѣ. Такожъ и мы, австрійскѣ архієпископы и епископы пѣдносимъ у власнѣмъ и вашѣмъ имени голосно нашѣ голоса и торжественно застерѣгаемъ ся проти згаданого негѣдного почину посадника Риму, проти клеветъ

киненыхъ на нашего Святого Отця и нашу святу Церковъ. Рѣвночасно высказуемъ еще разъ наше горяче бажане привернення стану, якій забезпечивъ бы Папѣ повну и дѣстну свободу и независимѣсть.

Возлюбленій о Господѣ!

Ось такъ мы розвинули передъ Вашими очима въ загальныхъ начеркахъ образъ сумныхъ обставинъ часу, щобы звернути Вашу увагу на небезпеченства якій грозять святої Матери-Церкви и заохотити Васъ до чинного опору супроти тихже. „*Etiam rādi prīmīte vcl orūia Bīia, da vzmōjete prōtīvītiscl vz dēn lūtcl, ī vcl cōdclavšē stāti.*“ (Тому берѣть все Боже оруже, щобысьте могли опѣръ ставити въ лихій день и всѣмъ чиномъ остояти ся. Еф. 6, 13). „*Бѣдрствйтє, стѣйтє vz vkrcl, mōjāitēcl, oūtīvrdāitēcl.*“ (Будьте чуйнї, стѣйте сильно въ вѣрѣ, дѣлайте мужно и будьте бодрї.) I. Кор. 16, 13).

Такъ, окажѣть силу и вѣдвагу, коли иде о се, щобы вызнати свою святу католицку вѣру и боронити ся вѣдъ грозячихъ небезпекъ! Але такожъ докладайте стараня до основної науки христїанскої вѣры и моральности, бо знане религїи єсть найпевнѣйша дорога до єї цѣненя и сильна охорона передъ вѣдпаданємъ вѣдъ вѣры. Пильнуйте непорочного, будующого житя! А стережѣть такожъ своихъ дѣтей и вихованцѣвъ, ведѣть ихъ молитвою, словомъ и примѣромъ до страху Божого и правдивої побожности и держѣть здалека вѣдъ нихъ заразливый вѣтеръ грѣха и зведеня.

Стѣйте сильно и вѣрно при непоколебимѣй скалѣ Петровѣй, при видимѣмъ намѣстнику Божого Сына Іисуса Христа на земли, при Папѣ Римскѣмъ Пію X., якій яко священникъ и епископъ — ювильєть окруженный такъ многими ворогами, мудро зъ вѣтцѣвскою лагѣдностїю, але такожъ и зъ неподатливою силою управляє Церквою, царствомъ Божиимъ, непохитный въ здѣйсненю свого провѣдного слова: „все обновити въ Христѣ“, якъ се вѣнъ знова ствердивъ въ знаменитый спосѣбъ новѣйшими розпорядженями про частє, а навѣть щоденне св. Причастїє и про вѣкъ для першого св. Причастїя. — Майте заєдно для Єго намѣрѣвъ и заряджєнь таке поважанє и честь, яке лицює кождому зъ пересвѣдченя вѣрному католикови! Потѣшайте єго тяжко досвѣдченє батькѣвскє серце вѣдданою жертволюбною сынѣвскою любовїю!

Такъ само останѣте вѣрными пѣддаными нашего возлюбленого и всѣми поважаного Цѣсаря-ювильєта, якій въ тѣмъ ювильєйнѣмъ роцѣ середѣ загальної радости скѣнчивъ свѣй 80-тый рѣкъ житя, зъ якого 62 було вѣдданныхъ и посвяченыхъ для загального добра. Не дайте ся нѣякими представлєнями захитати у вѣрности и привязаню до престола и до найяснѣйшого Цѣсарского Дому!

„Прѣчєє жє, вратїє моє, єліка єть істинна, єліка чєстна, єліка правѣдна, єліка

пречіста, ёліка прелюбёзна. ёліка доброхвѣльна, ѣще кáа добродѣтель ѿ ѣще кáа похвала, сіа помышлáйте! И мѣръ Бжій превосходáй всáкъ о́умъ, да соблюдѣтъ сердца вáша ѿ разс-мѣнѣа вáша ѿ Хрѣтѣ Иисусѣ! (А въ прочѣмъ Братя, що правдиве, що чесне, що справе-дливе, що пречисте, що любезне, що похвальне, якъ яка чеснота, якъ яка похвала, се мѣркуйте! И мѣръ Божій, що переходить всякій умъ, нехай береже Вашѣ сердца и Вашѣ мысли въ Христѣ Иисусѣ! Филип 4, 8, 7.)

Дано у Вѣдни въ день Покрови Пресвятой Дѣвы Маріи 1910 р.

Антоній Йосифъ кардиналъ Груша, князь Архієпископъ у Вѣдни.

Юрій кардиналъ Коппъ, князь епископъ въ Бреславѣ.

Левъ кардиналъ Скрбенскій, князь Архієпископъ въ Празѣ.

Левъ кардиналъ Пузына, князь епископъ кракѣвскій, заступлений черезъ Анатолія епископа Иринопольского, суфрагана кракѣвского.

Іоаннъ кардиналъ Качталеръ, князь Архієпископъ въ Сольноградѣ.

Францъ Салезій, князь Архієпископъ въ Оломуцы.

Андрей, Архієпископъ гр. кат. у Львовѣ.

Іосифъ, Архієпископъ лат. кат. у Львовѣ.

Іосифъ, Архієпископъ вѣрм. кат. у Львовѣ.

Францъ Ксаверій, Архієпископъ Тирскій, суфраганъ Вѣденскій.

Винкентій, Архієпископъ Иадарскій.

Францъ Борджія, князь Архієпископъ Горнскій.

Іоаннъ Хреститель, епископъ Паренцкій и Полянскій.

Михаилъ, князь епископъ Левантійскій.

Филиппъ, епископъ Спалатскій и Макарска, заступлений черезъ Винкентія, архі-епископа Задарского.

Коломанъ, епископъ Трикальскій, Апостольскій Викарій полевый.

Іосифъ Григорій, епископъ Дубровницкій, заступлений черезъ Винкентія, архіепископа Задарского.

Леопольдъ, князь епископъ Секавскій.

Францъ, епископъ Которскій.

Іоанъ Креститель, епископъ Свято-Иполитскій.

Константинъ, епископъ гр. кат. Перемыскій.

Антоній, епископъ Вельскій.

Антоній Бонавентура, князь епископъ Люблянскій.

Вальтазаръ, епископъ Гуркскій.

Іосифъ Севастіанъ, епископъ лат. кат. Перемыскій.

Левъ, епископъ лат. кат. Тарновскій.

Іорданъ, епископъ Фарскій, заступлений черезъ Винкентія, архіеписк. Задарского.

Іосифъ, епископъ Кралеградскій.

Келестинъ, князь епископъ Тридентскій.

*Григорій, епископъ Станиславѡвскій, заступленийъ черезъ Константина, епископа
гр. кат. Перемыского.*

Павло, епископъ Берненскій.

Іосифъ, епископъ Бріксенскій.

Іосифъ, епископъ Будейовицкій.

Рудолфъ, епископъ Лѣнцкій.

Іосифъ, епископъ Литомерицкій.

Францъ Петроніо, Викарій капитулярный Тертскій.

Правды тін и науки. якѣ вы мои дорогѣ, теперь учули, най будуть вамъ предметомъ розважання въ тѡмъ святѡмъ великѡмъ постѣ. най вѡйдуть въ сердца вашѣ и души вашѣ, щобы вы цѣлковито пѡсля нихъ цѣле ваше жите и поступоване уладжовали такъ, щобы свѣтле Воскресеніе Христове, до котрого теперь приготавлиємося, було залогомъ будучого вашего воскресенія до житя вѣчного.

Благодать Господа Іисуса Христа съ всѣми вами. Аминь.

Дано въ Перемышлѣ въ недѣлю о Закхей 23. сѣчня (5. лютого) 1911.

† КОНСТАНТИНЪ

Епископъ.

Поручаемъ Всч. Духовенству повышій листъ пастырскій оголосити мѣсто проповѣди въ недѣлю сыропустну. — Въ парохіяхъ, до котрыхъ дочерній церкви належать, має ся той листъ въ кождѡй церкви оголосити, починаючи вѡдъ недѣлѣ мясопустной.

ОО. Катехиты шкѡлъ середныхъ и выдѣловыхъ могутъ пѡсля обставинъ листъ той въ недѣлю сыропустну перечитати або вѡдповѣдну екскрту выголосити.

Що до захованя посту, поручаемъ благорозумно поучати вѣрныхъ о приписахъ въ тѡмъ взглядѣ оголошенихъ на Синодѣ діецецальнѡмъ въ Перемышлѣ въ роць 1908, то есть о ухвалахъ Синоду провинціональнаго Львѡвского зъ р. 1891. Дебы однакожь заходила дуже важна потреба дальше идучого розрѣшеня вѡдъ посту, то удѣляемъ той власти Всч. Духовенству, на що особенно звертаемъ увагу Всч. ОО. катихитѡвъ, щобы вѡдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѡвъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ розрѣшеня вѡдъ посту що до молитовъ належить заховати правило Синоду пров. Львѡвского.

Рѡвночасно позволяемъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ выше 2.000 душъ розпочинати св. сповѣдь пасхальну вѡдъ 1. понедѣлка а въ парохіяхъ нызше 2.000 душъ вѡдъ 3. понедѣлка св. великого посту. Сповѣдь пасхальна кѡнчить ся зъ днемъ праздника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляемъ власть на часъ вел. посту розрѣшати вѣдъ грѣхѣвъ власти Нашой задержанныхъ. — Кромѣ: 1) умысле челоукоубійство и 2) согнане челоуческаго плода (*secuto effectu*).

Кромѣ того силоу вѣдъ св. Апостольскаго Престола на пятилѣте Намъ удѣленоу, удѣляемъ власть всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальной, привертати каючимъ ся утрачене право, *petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum consanguinea vel consanguineo sive primo, sive in secundo gradu suae uxoris respective sui mariti*, що дѣлати ся має въ слѣдуючій спосѣбъ: По выголошеню формы розрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаемъ увагу Всч. ОО. Сповѣдникѣвъ, що форма розрѣшеня має докладно высказати ся при кождѣмъ сповѣдаючимъ ся, иначе каючійся не одержавъ розрѣшеня) має ся сказати: „Кромѣ того властію Преосвященному Епископу . . . удѣленоу, а менѣ вѣдпорученоу, привертаю тобѣ право, довгъ супружескій вѣдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плотскій зъ сродною (зъ сроднымъ) жены твоеи (мужа твоего), поповнений утративъ есь. Въ имя Отца † и Сына † и святого Духа † Аминь.“

Такожъ удѣляемъ до кѣнца бѣжучаго року 1911 власть всѣмъ Сповѣдникамъ розрѣшати вѣдъ грѣхѣвъ задержанныхъ, вынявши два высше сказаніи, на часъ посту передъ Рождествомъ Христовымъ, а безъ ограниченя въ слѣдующихъ случаяхъ:

- 1) при сповѣди женщины передъ пологомъ;
- 2) при сповѣди загальнѣй, если тая сповѣдь загальна есть конечна;
- 3) при сповѣди женихѣвъ передъ вѣнчанемъ, если вже нема часу до Насъ вѣднести ся.

Вѣдъ гр. кат. Еп. Ординаріята

Перемышль 5. Лютого 1911.

† КОНСТАНТИНЪ

Епископъ.

Ч. 9.

Ч. 824. Речинець св. Рукополаганя въ Єреи.

Кандидатѣвъ духовнаго стану, покѣнчившихъ науки богословскіи и желаючихъ принять св. Рукоположене, взыває ся щобы внесли до дня 28. лютого 1911 свои поданя, самі же явили ся въ канцеляріи Еп. Консистеріи дня 7. марта с. р. о год. 9. передъ полуднемъ, по выслуханю св. Літургіи, котра о 8. год. зачинае ся.

Поданя мають бути заосмотреніи: 1) свѣдоцтвами всѣхъ наукъ школьныхъ, 2) моральности, 3) здоровья, 4) убожества подтвержденного ц. к. Староствомъ, 5) вѣнчаня если суть женатіи, 6) удоволеня повинности вѣйсковѣй.

Вѣдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.

Перемышль 6. Лютого 1911.

Ч. 10.

Ч. 822. Речинець испытю конкурсового о бенефіціи душпастырскій.

Испыты конкурсові о душпастырскій бенефіціи вѣдбудуть ся въ слѣдующихъ двоухъ речинцахъ: I) въ дняхъ 9., 10. и 11. мая 1911 и II) въ дняхъ 17., 18. и 19. жовтня 1911.

Кандидаты желающіи поѣдати ся испытю конкурсному мають при I. речинци внести свои прошенія о припущеніи до испытю найдалше до дня 15. цвѣтня с. р., а при II. речинци до дня 5. вересня с. р. Священники приступающіи до конкурсового испытю по разѣ першій мають залучити до своихъ прошенъ грамоту першого своего поставленія въ душпастырствѣ.

Вѣдъ гр. кат. Еп. Ординаріята
Перемышль 7. Лютого 1911.

Ч. 11.

Ч. 823. Речинець испытю кваліфікаційного на катихитѣвъ школъ выдѣловыхъ.

Въ дняхъ 9, 10 и 11 Мая и въ дняхъ 17, 18 и 19 жовтня 1911 вѣдбуде ся испытъ кваліфікаційный на катихитѣвъ школъ выдѣловыхъ.

Предметы испытю суть тѣ, якѣ въ реченыхъ школахъ выкладають ся а именно: исторія библійна, догматика и етика въ обемѣ катихизма, литургика, короткій поглядъ на исторію церковну и катихитика. На даный темать выроблять кандидаты екзорту, а на довѣльдо выбранный темать выголосятъ пробный выкладъ.

Священники, намѣряющіи до того испытю приступити, мають свои прошенія о припущеніи до испытю внести въ первѣмъ речинци до 15. Цвѣтня а въ другѣмъ до 25. Вересня 1911.

Вѣдъ гр. кат. Еп. Ординаріята
Перемышль 7 Лютого 1911.

Ч. 12.

Ч. 934. Поручяє ся прив. гімназія и Буреа въ Яворовѣ.

Прыйшло ту слѣдующе письмо :

„Ваша Ексцеленція Преосвященный Владико! Народ без школы е народ без будучности. — Перемиска Епархія з 688 парохіями і 1,200.000 вірними привалежними до руско католицкої церкви мала дотеперь одну

однієїньку середню школу то є гімназію в Перемишлі. Одна середня школа на 1,200.000 рускихъ душ, се безумовно за мало, тому і не дивниця, що повіти перемискої Епархії припираючі до західної Галичини польонізують ся в такім темпі, що вже нині в деяких околицях жалують ся рускі сьвященники, що нарід не розуміє рускої проповіді, діти руского кетехизму, і нарід говорить між собою по польски, а в слід за тим покидає і свою віру. Щоби спинити сей польонізаційно-лятинізаційний похід на перемиску Епархию оснували ми в сумежнім яворівскім повіті приватну українську гімназію, аби она станула заборолом рускої віри, мови і народности. Сю гімназію удержуємо вже третій рік добровільничи жертвами, але видимо що без сталих жертв ми не всилі надальше удержати сю гімназію принагідними датками. Відкликувати ся до цілої східної Галичини не можемо, бо інші Епархії заснували також приватні гімназії і мають їх навіть по кілька та мусять в першій мірі дбати про удержане своїх гімназій, одже остає нам відкликати ся тільки до парохій в перемискій Епархії. Для тої цілі звертаємо ся до Вашої Ексселенції з синівсчою просьбою, щоби Ваша Ексселенція зволила найласкавійше припоручити в епархіяльних відомостях нашу гімназію і бурсу Всч. Урядам парохіяльним і всім вірним, то є щоби Всч. уряди парохіяльні і від себе і від своїх парохіян жертвували правильно що року певні датки на удержане гімназії і бурси в Яворові. Львівський Комітет буд ви і удержання рускої гімназії і бурси в Яворові. Др. Евген Олесницькій Др. Станислав Дністрянській. Ю. Романчук, Др. Федак, Бриттан.“

Прошенє тоє поручає ся горячо памяти и жертволюбивости Всеч духовенства.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.

Перемышль 8. лютого 1911.

ХРОНИКА.

Именованя:

Ч. 31|орд Свѣт. Дръ Василій Масцюхъ М. професоръ права церковного въ тут. Семинари им. Совѣтникомъ и референтомъ Еп. Консистеріи.

Ч. 7868|10. Всеч. Михаилъ Дороцкій парохъ Мацѣвой им. орд. шкôль. комисаремъ для надзору науки религіи въ ц. к. гімназії въ Новôмъ Санчи.

Увільненє вѣдъ испыту конкурсового получили :

- Ч. 160. о. Слоньскій Антоній, парохъ въ Михалевичахъ.
Ч. 290. о. Кочиркевичъ Андрей, парохъ въ Вислоку дѣльнѣмъ.
„ 343. „ Паппъ Володимиръ, парохъ Поддубцяхъ.

Презенты получили :

- Ч. 596. о. Габлинскій Петро на парохію Лосинець.
„ 810. „ Федоновичъ Левъ на парохію Жапалѣвъ.
„ 929. „ Богускій Іоанъ на парохію Глумча.
„ 1038. „ Стецишинъ Николай на парохію Долины.

Грамоты похвальнѣе зъ Архієрейскимъ благословеніемъ получили :

- Ч. 6735/10. Чест. Василій и Анна Росовскіе господарѣ въ Перекопаню ад Перемышль за жертву 200 кор. на церковь на Перекопаню.
Ч. 6487/10. Вблаг. Панъ Сімеонъ Воробель ц. к. старшій офіціалъ почтовый въ Краковѣ за жертвованіе Евангелія до церкви на Вильчу ад Перемышль.
Ч. 7255/10. Впов. Панство Зигмундъ и Аделя Домбровскіе властитель земскихъ посылостей въ Щепятинѣ за дарованіе грунту пѣдъ будову церкви въ Щепятинѣ вартости 600 кор. Чест. Константинъ Стефанъ и Марія Мржиглоцкіе господарѣ въ Щепятинѣ за пожертвованіе на будову новой мурованой церкви въ Щепятинѣ поля вартости 600 кор. Чест. Антоній и Марія Ульгуцкіе господарѣ въ Щепятинѣ за пожертвованіе на будову новой мурованой церкви въ Щепятинѣ 320 кор. Чест. Стефанъ и Дарія Сироѣды господарѣ въ Щепятинѣ за пожертвованіе на будову новой мурованой церкви въ Щепятинѣ поля вартости 200 кор.
Ч. 7643/10. Чест. Теодоръ Мржиглоцкій начальникъ громады въ Щепятинѣ за справленіе до мѣсцевой церкви бронзового паука вартости 800 кор.
Ч. 9099/10. Поваж. Панъ Юліанъ Садовскій учитель школы народной въ Вулькахъ мазовецкихъ за справленіе для церкви въ Вулькахъ мазовецкихъ паука за 450 кор.

Вѣдъ гр. кат. Еп. Консисто́ріи.

Перемышль, 12. Лютого 1911.

† **КОНСТАНТИНЪ,**
Епископъ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.